Dragă Horia,

îmi strâng brumă de curățenie, de dragoste și de minte, care poate sălășlui într'un om, pentrucă din acest isvor să-ți fac și această — poate ultimă — împărtășire a gândurilor mele.

Intâiu voiu înșira câteva constatări, pe cari le-am făcut în cei trei ani și jumătate de ședere în Germania,

apoi, ca o consecință a acestor constatări, faptele mele și

însfârșit, hotărîrea, pe care am luat-o față de acțiunea ce o desfășoară Garda de Fier dela 23 Aug 1944 încoace, în Germania.

I

Constatările făcute în cei trei ani și jumătate de viețuire în Germania.

Sosit în Germania cu primul grup de 48 legionari, am fost martorul declarației oficiale făcute la 12 Martie 1941 la Viena de către autoritățile germane, că pe teritoriul Reichului sîntem considerați oaspeți ai unei personalități de seamă din guvernul german și din partidul național-socialist (dl H. Himmler).

După ce ai intrat și tu în colivie la o lună și câteva zile dela sosirea noastră în Germania ni s'a făcut altă declarație:

a) guvernul Reichului ne acordă azil;

b) ne fixează loc de ședere eschisiv lagărul (!) dela Rostock;

c) ne interzice orice corespondență

și legătură cu Țara românească
și cu autoritățile românești (!!)

La 19 Apr. 1941 am fost transportați în lagărul dela Rostock, unde am viețuit primul an într'o tavernă lugubră cu numele „Schweizer Haus" (Azilul de noapte al lui Maxim Gorki). După un an ni s'a dat o locuință mai omenească, dar nu tuturor.

Tot timpul șederii noastre la Rostock, partidul național-socialist a fost absent, complect absent față de noi, deși legionarii au muncit peste puterile lor în fabrică, deși băeții au apărat cu prețul vieții lor fabrica în timpul bombardamentelor, deși grupul dela Rostock a donat Crucii Roșii germane banul văduvei, unica economie de 15.000- RM.

Viața noastră la Rostock, pentru a o caracteriza în câteva cuvinte, a fost o viață de câine în lanț.

x

x x

La 22 Iunie 1941 s'au produs declarațiile șefului de stat german și ale ministrului său de externe, cari au avut un scop bine definit:

1. să adâncească și mai mult prăpastia între guvernul român și între Garda de Fier tocmai în momentul când guvernul român și Garda de Fier aveau datoria să se împace;

2. să compromită Garda de Fier în ochii lumii și să o facă să trăiască numai din grația germană, pentru ca astfel să ajungă un instrument docil în jocul politicei germane față de Țara românească.

×
× ×

In primăvara lui 1942 s'au produs declarațiile maiorului german din S.S. (care făcea parte din statul-major politic pentru sudostul european) către mine, prin care mi se spunea lămurit:

„Germania, pentru a „împăca"

„ Și pe Maghiari și pe Români, va trage
„ un brâu german între aceste două popoa-
„ re, adecă va anexa Ardealul"

x

x x

Îndată după începerea tratativelor de împăcare (a Legiunii) cu guvernul român prin mine, s'au produs două fapte semnificative:

1. Se vede înainte de începerea tratativelor (respectiv înainte de a se ști ceva despre aceste tratative) se cerea din partea Nemților decapitarea ta, după cunoașterea acestor tratative, a început o curte asiduă la adresa persoanei tale (vizite la Berkenbrück, plimbări cu mașina la Berlin, invitări la expoziții etc);
2. răspândirea svonului, că generalul Antonescu e pe moarte, că adică generalul (pentru a întrebuința exact termenul de atunci) nu mai avea decât valoarea unui hoit.

Eu ți-am spus atunci ce cred despre aceste două fapte: Manevre germane contra împăcării.

x

În iarna lui 1942 se produce plecarea ta în Italia și tentativa germană de rupere în două a Gărzii, anulată prin Declarația de solidarizare cu tine, făcută la Rostock de Mile Lefter.

În urma acestei plecări, după ce în Iunie 1941 te-au numit un cap necopt, din Decemvrie 1942 înainte până în 23 Aug 1944 au încercat să te stigmatizeze un om fără onoare.

x
x x

În Ianuarie 1943 autoritatea germană mă aruncă în închisoare și mă expediază în lagăr la Buchenwald, pentrucă am „îndrăsnit" să iau contact cu guvernul român în scopul împăcării (!).

x
x x

În primăvara lui 1943 colonelul-comandant al lagărului dela Buchenwald îmi smulge cu forța, împotriva protestului și a rugăminții mele, scrisoarea primului-ministru român adresată mie în cursul tratativelor de împăcare, despre a cărei existență autoritatea germană a luat

cunoştiinţă prin indiscreţia unui Român.

x
x x

In aceeaş primăvară a lui 1943 se întâmplă şi următoarele:

1. generalul Müller ne aruncă la Buchenwald acuza (în faţa frontului), că am fi comunişti respectiv că am avea simpatie faţă de comunişti („Acolo la Fichtenhain, în atelierele „de lucru, veţi dovedi dacă sunteţi „pentru sau contra comunismului");
2. secretarul general al Mişcării Legionare este făcut de reprezentantul Gestapo-ului troacă de porci în faţa legionarilor, şi scapă de o pălmuire la propriu numai pentrucă tace la toate insultele;
3. Germanii se amestecă direct în conducerea Gărzii de Fier. şi impun — prin ordin deschis — pe Mile Lefter comandant al grupului Buchenwald, declarându-l în acelaş timp singurul reprezentant autorizat

al legionarilor față de autorită-
țile germane.

x
x x

Ministrul Germaniei la București nu se lasă nici el mai pre jos: Aruncă masca și vorbește Țării Românești ca unei colonii, poruncind măsuri aspre contra partidelor politice refractare politicei germane și contra Românilor. Pe legionari îi trimite la Jilava și la comuniști.

x
x x

La 23 Dec. 1943 comandantul lagărului Buchenwald dispune internitarea mea în carcera lagărului, pentrucă, după ce 5 luni am așteptat zadarnic un răspuns la cererea mea de repatriere, am declarat în scris colonelului, că voiu face uz de drepturile mele (conținute și în scrisoarea primului ministru român către mine) și voiu pleca pe poarta cea mare a lagărului spre Țară, cu sau fără aprobarea autorităților germane.

Cu această ocazie am putut verifica ce înseamnă „spiritul de dreptate" german" și am gustat din plin „dreptatea" germană:

a. o iarnă întreagă n'am fost scos afară dintr'o încăpere, în care abia puteam face doi pași;

b. săptămâni de zile nu mi s'a dat nici o carte, nici un ziar;

c. luni de zile am fost ținut în celule de gheață;

d. opt luni și trei zile am fost ținut pe cimentul gol, singur;

e. după ce s'au încercat diferite metode „civilizate" ca cele de mai sus pentru a-mi dărâma hotărârea, un subofițer a fost pus în mai multe rânduri să mă amenințe cu moartea;

f. după ce ~~de~~ mi-au declarat formal că la termenul fixat de ele mi vor da drumul în Țară, autoritățile germane și-au călcat fără rușine angaja-

mentul luat când s'au împlinit aceste termene.

×

× ×

In luna August 1944, ca răspuns la ultima din cele 4 scrisori făcute de mine autorităţii germane în cursul celor 8 luni de carceră, ofiţerul de serviciu al închisorii îmi declară deschis: „Statele aliate cu Germania nu mai dispun de libertate, deci nici cetăţenii lor de drepturi."

×

× ×

In timpul stăpânirii germane în România, legionarii au avut de îndurat una din cele mai mari prigoane.

In acest timp:

1. legionarii din Ţară - au fost împuşcaţi, condamnaţi la zeci de ani închisoare sau trăit ascunşi ca fiarele din codru;

2. <u>legionarii din Germania</u> (marea majoritate la Rostock) au trăit prima parte a timpului muncind neomenește, prost adăpostiți, mizerabil hrăniți; partea a doua a timpului (din Dec. 1942 înainte) în lagăre cu sârmă electrică ghimpată, păziți de foști prizonieri ruși, pedepsiți pentru cea mai mică abatere cu carcera. <u>Tot timpul șederii lor în Germania legionarii nu s'au bucurat de elementarul drept al unui prizonier de răsboiu de a trimite sau de a primi un rând familiei resp. dela familie</u>;

3. <u>familiile noastre din Țară</u> au fost târâte în lagăre și închisori sau au trăit o viață de neagră mizerie

Iar în tot acest timp de sălbatică pri-

goană împotriva legionarilor și a familiilor lor, n'a fost Neamț care să fi trecut prin România și care să nu se fi înfruptat cu lăcomie din toate bogățiile și bunătățile raiului românesc dela gurile Dunării.

România a fost în tot acest timp moșia lor, de pe care legionarul era alungat ca un câine turbat.

x

x x

În vremea acestei domnii de jalnică pomenire, României i s'au luat nu numai bogățiile și libertatea, ci și regimentele. Nici o țară aliată Germaniei nu a avut, proporțional, pierderile României.

Echilibrul de forțe între România și vecinii săi Bulgaria și Ungaria a fost rupt prin porunca germană: România obligată să verse regimentele ei în imensitatea rusească în vreme ce Ungaria și Bulgaria își păstrau intacte armatele.

x

x x

La ieșirea din închisoare, din orica

închisoare din lume, se eliberează încarceratului o dovadă de timpul cât a fost ținut la închisoare.

La ieșirea mea din carceră, autoritatea germană a refuzat eliberarea oricărei dovezi.

x
x x

După lovitura dela 23 Aug 1944, declanșată de greșelile politicei germane și de neputința germană de a ține armatele rusești la cuvenita distanță de granițele României, marele Reich, ale cărui armate au fost măturate de pe teritoriul ~~Reichului~~ României, face apel la Garda de Fier pentru recucerirea paradisului pierdut. Numele aceluia, care a fost declarat un cap necopt și un om lipsit de onoare, apare pe prima pagină a lui Völkischer Beobachter cu titlul refuzat de ani de zile: Comandant al Gărzii de Fier.

Dar dupăce Comandantul Gărzii de Fier s'a angajat sută la sută

— fără a se târgui — într'o acțiune alături de Germani, doctorul Göbbels în ultimul său discurs n'are decât cuvinte de dispreț la adresa neamului românesc și nu pomenește nici cu un singur cuvânt Garda de Fier, care, însângerată, pălmuită și batjocorită de Germani, nu-și părăsește totuși linia cumplitei sale tragedii.

\+

\+ ×

Încheiem acest capitol cu schițarea, în câteva fraze numai, a politicei și comportării germane față de

<u>Biserica creștină</u>

și față de

<u>neamurile pământului</u>:

1. față de Biserica creștină în general și față de Biserica Romano-Catolică în special: <u>Prigoana</u>;
2. față de neamurile omenești: ocuparea teritoriilor, cari nu le aparțin, și <u>subjugarea popoarelor</u>;

3. rezolvarea problemei evreești: Prin exterminarea Evreilor.

II

Faptele mele.

După sosirea mea în Germania mi-am dat seama încă din primele începuturi, că Românii au fost trași pe sfoară.
Nemților nu le trebuiau prieteni în România, cari să consolideze poziția unui neam la gurile Dunării, ci lor le trebuiau partide, cari să cerșească puterea la „Inalta Poartă" dela Berlin.
De aceea toate străduințele mele de totdeauna după lămurirea acestui adevăr au fost pentru împăcarea cu orice preț cu guvernul din Țară.

x x x

La câteva zile după declararea războiului am cerut plecarea în Țară. După o discuție de mai multe ore, Pătrașcu, văzând hotărîrea mea și cunoscându-mi adâncurile sufletești, mi-a pus în piept unicul argument — de ordin moral — cu care mă putea opri:

„Ce te faci cu camarazii tăi din închisori,
„cărora guvernul din Țară <u>era dator</u> să
„le dea amnestie?"

x
x x

După aflarea intențiilor germane de a ne lua Ardealul, împăcarea cu guvernul din Țară a ~~devenit~~ constituit o poruncă. În vara aceluiaș an am luat contact direct cu guvernul român. Cu acea ocazie îți declaram: „pășind pe acest drum, eu nu voiu mai putea da înderăt, <u>niciodată</u>" Nu m'ai contrazis cu nici un cuvânt.

Iar în scrisoarea, pe care i-o scriam primului ministru român, spuneam: „această hotărîre a mea (de a vedea împăcată Garda de Fier cu guvernul din Țară în condițiile ce le va stabili guvernul) este <u>irevocabilă</u>. <u>Acest cuvânt dat guvernului român</u>

eu l-am respectat până la sfârşit, cu toate riscurile şi cu toate torturile la cari am fost supus în închisorile, lagărele şi carcerele germane de autorităţile abuzive ale Reichului.

Aceasta este explicaţia faptelor mele din 1942, 1943 şi 1944, pentru cari la început am fost hulit de mulţi neştiutori.

×

× ×

Tratativele cu guvernul român nu erau nici rupte, nici încheiate în momentul plecării tale în Italia. Ne mai având posibilitatea să iau contact nici cu tine, nici cu o altă persoană de seamă din Legiune, am plecat pe răspunderea mea* la Berlin pentru a mă informa despre răspunsul guvernului român la ultimele propuneri făcute de mine la chiar dorinţa guvernului.

In urma acestei călătorii la Berlin (pentru care am cerut aprobare dela Berlin) Kriminal-Rat-ul Kasper dela Rostock mă arestează şi

---

*(realitatea este, că la ultima întrevedere avută cu tine mi-ai spus: „Continuă tratativele")

îmi face cunoscut, că după 4 zile voiu fi pus din nou pe picior de libertate, pentrucă să mă țină 12 zile în închisoare și, în loc de punere în libertate, să mă expedieze fără nici o explicație (și, evident, fără nici un drept) în lagărul de concentrare dela Buchenwald.

x
x x

In declarațiile lui, pe cari mi le-a făcut în mod intim, Lefter mi-a communicat, că urmărește împăcarea cu guvernul din Țară. ~~De aceea, la Buchenwald, a~~ Pe acest drum de împăcare cu guvernul român, eu am dat lui Lefter tot sprijinul.

x
x x

La 18 Iulie 1943, văzând că orice încercare de împăcare prin grup cu guvernul român este imposibilă, am făcut cerere de repatriere în Țară* în virtutea drepturilor conținute și în scrisoarea primului ministru român către mine — scrisoare luată mie cu forța de către au-

---

*(pentru a încerca de acolo împăcarea și deci repatrierea tuturor)

toritatea germană și deci bine cunoscută acestei autorități.

Cinci luni am așteptat zadarnic un răspuns la această cerere.

x

x x

La 16 Dec. 1943 i-am făcut o scrisoare colonelului-Comandant al lagărului dela Buchenwald, prin care îi comunicam hotărîrea mea de a face uz de drepturile mele și de a pleca (după trecerea a 8 zile dela data scrisorii) pe poarta cea mare a lagărului spre Țară, <u>cu sau fără aprobarea autorității germane</u>, chiar cu riscul de a fi împușcat.

La 23 Dec. 1943 sînt încarcerat în carcera lagărului.*

Am petrecut Ajunul și Crăciunul cu pâine uscată și cu apă.

Nici o carte de citit.

Înăuntrul carcerei găleata cu excremente, care mi-a mobilat ~~[illegible]~~ celula timp de 8 luni.

---

* In cursul întrevederii - interogatoriu din 23 Dec 1943, comandantul lagărului, dupăce a încercat prin motivări și amenințări să mi schimbe hotărîrea, ~~mă întreba~~ mi-a cerut la sfârșit <u>ultimul cuvânt</u>. Răspunsul a fost lămurit: „Domnule Colonel, <u>eu știu</u> <u>ce înseamnă un</u> ~~[illegible]~~ <u>cuvânt rostit sau scris</u>"

x x

A doua zi de Crăciun colonelul îmi trimite vorbă: „Dacă te angajezi pe cuvântul DTale de „onoare, că renunți la hotărîrea DTale, te trimit „întărât în lagăr (!!)"

I-am răspuns trimisului: Comunică colonelului DTale că Prefer glonțele.

La 24 Ianuarie 1944 a venit din nou la mine trimisul colonelului, comunicându-mi răspunsul generalului Müller la scrisoarea mea din 16 Dec. 1943: „Cererea de plecare în Țară nu „se aprobă acum, dar peste o lună, două, trei, „maximum șease, ești liber să te întorci în „România. Până atunci să dai o Declarație „scrisă, că stai liniștit în lagăr"

I-am răspuns: Aștept liniștit termenul „fixat, dacă mă tratați ca cetățean liber al „României, adică dacă mă puneți în libertate „Răspuns la invitația de a vă da o declarație „scrisă pentru întoarcerea în lagăr v'am „dat la 26.12.43: Prefer glonțele"

M'au ținut mai departe în celula de ghiață fără a mă scoate la aer și lumină, fără ocupație.

x

x x

La 20.3.44 și 31.3.44 am înaintat protest șefului statului german și miniștrilor săi de externe și de interne. Singurul rezultat: O oră de plimbare pe zi sub escortă.

In scrisorile dela 20.3. si 31.3.44 scriam autorităţii Reichului:

„Am fost aruncat în închisoare, în lagăr și în carceră numai pentru un singur motiv: pentrucă nu am putut să abandonez ideea de solidaritate românească. Și m'ați tratat mai rău decât este tratat undeva un câine pe glob."

In două din scrisorile mele am îmbrățișat, în cadrul atitudinii mele, cauza tuturor legionarilor de pe teritoriul german și am dat cuvenit răspuns, de acolo din fundul pivnițelor unde mă aflam, la insulta pe care ți-o aduceau ție, și prin tine numelui de român, reprezentanții marelui Reich german.

Cele 4 scrisori — expresie a unei ținute de bărbăție și demnitate omenească — pe cari le-am înaintat din carceră autori-

tăților germane, le-am trimis în copie la Fichtenhain prin băieții, cari se aflau vremelnic la carceră. Aceste copii au fost distruse cu justificarea, că nimeni nu are dreptul la o simpatie din partea legionarilor afară de tine.

+

\+ +

După punerea în libertate a băieților (24.8.44) eu am mai fost ținut încă 3 zile în carceră. S'a crezut că, văzându-i pe ceilalți liberi, voiu face și eu o cerere pentru scoaterea din carceră. Evident, nici măcar un gest nu am schițat în acest sens, deși carcera a constituit un abuz incalificabil din partea autorității de stat germane.

III

Hotărîrea, ce am luat-o față de acțiunea de după 23.8.44 a Mișcării Legionare.

Incă din primul moment după scoaterea mea din carceră, i-am declarat lui Iosif:

„Alături de Nemți, eu nu mai mișc nici un singur deget" (27 Aug. seara)

El mi-a răspuns: „Numai Comandantul poate decide în cazul tău"

La prima întâlnire cu tine ți-am declarat limpede: „Eu nu vărs sânge de frate". Și am adăugat: „denunțați-mă voi sau dacă nu, mă denunț eu singur Nemților!" Mi-ai spus să nu fac denunțul. M-ai amânat.

Lui Corneliu Georgescu i-am spus: „Nu accept nici o misiune, nici o funcție, nu mișc nici un deget pentru acțiunea nouă a Legiunii" Și el mi-a spus să nu fac

dumnețul. Și el m'a amânat.

Acum vreo 6 săptămâni ți-am făcut raport scris, prin care îți comunicam din nou:

1. respingi categoric acțiunea dela 23.8.44 încoace a Gărzii de Fier;

2. mă supun pedepsei, ce o vei stabili pentru neexecutare de ordin în acest caz.

M'ai amânat din nou cu vreo 4 săptămâni. Eu am înțeles: Nu voiai ca hotărîrea mea să influențeze pe alții în hotărîrea, ce aveau de luat. De altă parte eu nu am ținut să influențez pe nimeni, căci în materie de conștiință fiecare trebue să știe singur ce are de făcut.

x

x x

Bineînțeles: Am respins dela început și mereu orice sumă oferită cu titlu de împrumut din partea Nemților și nu am primit nici un ajutor, de nici un fel, din partea guvernului național român.

Sărăcia mea de astăzi, care mă ob-

ligă să mă despart rând pe rând de zdrențele ce mai am, nu mă emoționează.

× × ×

Încă o chestiune care nevoie de o lămurire:

De ce nu le-am comunicat Neamțiilor direct, de acolo din carcera dela Buchenwald, hotărîrea mea?:

1. pentrucă (oricât de mare este rușinea pentru un stat din Apusul Europei) trebue să o mărturisesc: autoritatea de stat germană mi-a refuzat până și spovedania (cerută de mine ~~de~~ prin cerere scrisă) și nu voiam să mor ca un păgân.
   De altfel este lucru cunoscut, că „armatele Crucii" n'au permis facerea nici unei slujbe divine și nici vizita vreunui preot în lagărul dela Buchenwald;
2. pentrucă, văzând hotărîrea cu care se apără față de prigonitorii Ei, văzând independența și măreția Ei, convingându-mă de spiritul viu (împros-

pătat mereu cu fapte zilnice) al Bisericei Romano-Catolice, de necesitatea unirii tuturor creștinilor într'o singură puternică Biserică a lui Dumnezeu acum când ateismul ară și seamănă pe toate continentele, și văzând puternica și nestinsa credință a slujitorilor Ei ca și spiritul lor de jertfă necondiționat,

m'am decis să îmi împlinesc și această datorie a vieții mele și să devin fiu al Bisericii Romano-Catolice;

3. pentrucă abuzul continuu al autorității germane m'a obligat să caut sprijinul și intermediul autorității unui stat neutru pentru aducerea la cunoștință a hotărârii mele;
4. pentrucă, în mod firesc, țineam ca hotărârea mea să fie cunoscută de oameni, iar nu înmormântată odată cu mine de Nemți.

./.

Dragă Horva,

idealurile — curate și creștinești —
față de toate neamurile din lume ale M
Mișcării Legionare n'au nimic comun cu pri-
gonirea Bisericei creștine, cu asuprirea, bat-
jocorirea și exterminarea altor neamuri. Cu
aceste grozăvii nici voi nu vă puteți iden-
tifica. Dar voi credeți, că poziția Găr-
zii de Fier nu poate fi alta în această luptă
gigantică a omenirii decât alături de
Germania.

Acestea sunt convingerile voastre.

Convingerea mea este alta:

Convingerea mea este că:

1. dupăce m'am convins — aci la fața
locului — de nebunia lăcomiei germane
de a stăpâni ea singură pământul (cu gân-
dul de a-l mătura până și pe Dumnezeu de
pe scoarță);

2. dupăce am fost martorul imenselor
suferințe, cauzate de Germani în special
popoarelor mici;

3. dupăce am văzut cum în România legi-
onarii erau vânați sub stăpânire ger-
mană

ca fiarele sălbatice;

4. Dupăce m'am convins de ticăloşia şi perfidia național-socialistă, care deoparte smulgea României regimentele, iar de altă parte se pregătea să frângă din trupul Țării şi ceeace a mai rămas din Ardealul mutilat;

5. Dupăce am suit eu însumi, ani îndelungați, Calvarul „Europei noui" prin închisori, lagăre şi carcere germane,

Convingerea mea este, că, după toate acestea nu mai există nici o datorie (nici de onoare, nici de nici un fel), care să mă oblige să trag sabia alături de călăii Europei şi ai mei, să vărs sângele ostaşului României şi să mă înduşmănesc din nou cu toate popoarele din lume.

Convingerea mea este, că, după sângeroasa experiență făcută cu Germanii, Garda, în împrejurările actuale, trebuia să-şi mărturisească din nou în fața lumii idealurile ei creştineşti; să se desolidarizeze de toate crimele şi poftele germane şi să aştepte vremea când, liberată de jugul german, putea să-şi continue

<u>lupta proprie.</u>

Nu cu gândul de a vă critica pe voi spun aceste lucruri. Sufletul meu e mult prea îndurerat, ca să mai simt vreo poftă de a critica pe acei, cari, având convingerile lor, stau gata de moarte.

Dacă spun ceeace spun, este că <u>ceeace spun face parte din conținutul convingerii mele, pe care nu o pot mărturisi decât în întregimea ei.</u>

x

x x

<u>Să nu îmi spună nimeni că Germanii s'au cuminţit.</u> <u>Cu nici un gest nu au făcut dovada.</u> Iar dacă în 1940, după o victorie pe cât de fulgerătoare pe atât de efemeră în fond, s'au îmbătat de trufie (călcând cu cisma drepturi elementare ale popoarelor europene), <u>astăzi</u> — mai ales! — <u>o victorie germană ar însemna, nu mai puţin ca în 1940: Robia babilonică a neamurilor.</u>

x

x x

Iată gândurile, iată convingerile mele.

x

x x

Germanii „apără" Europa?

Acei, cari au vrut să robească Europa, nu mai pot afirma cu efectul de a fi crezuţi, astăzi când se prăbuşeşte Cerul asupra capului lor, că vor să apere Europa.

Realitatea este, că ei cer acum, zadarnic şi târziu, prin accentele tot mai stăruitoare ale discursurilor ultime, lui Dumnezeu şi Europei să îi apere pe ei.

Traurig?

Traurig, aber wahr.

x

x x

Nu patima este stăpânul gândurilor mele.

Apele durerii mi-au limpezit - de mult - adâncurile sufleteşti.

Nu port nici o ură, nimănui.

Ar fi şi inutil: Are cine să urască astăzi nefericita Germanie.

Dar aceasta nu înseamnă că, după ce Germanii — lungi ani dearândul — m'au sugrumat și mi-au luat t o t u l — t o t u l (libertatea, lumina dela soare, sănătatea și până și posibilitatea de a trimite un ultim rămas bun Părinților, soției și copiilor mei, cărora cruzimea germană prostească m'a împiedecat ani de zile să le trimit cel mai mic semn de viață)

aceasta nu înseamnă, repet, că eu trebue (printr'un spirit de conciliațiune rău înțeles) să îmi pierd acum și s u f l e t u l.

Este o problemă de conștiință:

Dacă Dumnezeu, prin mila și bunăvoința Lui nemărginită, m'a păzit până acum să răspund în fața Lui și a lumii de faptele altora (pe cari nici visa nu le puteam de acolo de acasă, pe cari le cunosc însă acum din cele văzute în Germania în cursul timpului), de ce să îmi bag astăzi mâinile până în coate în sânge alături de acei, cari și-au atras mânia Cerului și a pământului?

Dar mai e și o problemă de ordin practic:

Se spune, că noi trebue să luptăm alături de Germani cu scopul de a marca o poziție pentru recucerirea Țării.

Răspund:

Alături de acei, cari au pierdut toate pozițiile morale în fața lumii și cari sunt nepăținciosi să își apere granițele proprii, nu mă simt dator să marchez nici o poziție.

x

x x

Ce să îți mai spun, Horia?

Să îți spună Corneliu Georgescu:

In dimineața zilei după plecarea primelor echipe de legionari cu scopul de a recruta ostași români cari să lupte și contra ostașilor români, eu nu mai puteam vorbi. Cu toate sforțările mele, n'am mai putut scoate o vorbă. Numai lacrimile, cari îmi picurau pe amândoi obrajii, îmi mai vor-

țean lui Corneliu Georgescu pentru mine.

×

× ×

Iată convingerile, iată s i m ț ă m i n t e l e mele.

×

× ×

Și acum e vreme să închei, comunicându-ți încă odată hotărîrea, pe care am luat-o din primul ceas:

1. ordinul de a lua parte, în orice fel, la acțiunea de după 23.8.44 a Mișcării Legionare n u îl pot executa;
2. refuz categoric să mă supun vreunui guvern român format pe pământ german sau să îi recunosc existența;
3. voiu cere Consulatului elvețian să facă formele pentru internarea mea în calitate de cetățean român, conform dispozițiilor dreptului internațional;
4. primesc pedeapsa pentru neexecutare de ordin în acest caz.

×

× ×

Nu mă consider nici mai bun, nici mai vrednic, nici mai luminat decât oricare alt legionar. Dar, la un pas de moarte, nu vreau să mă mai încarc – în mod cu totul inutil, conștiința și cu păcatele altora. Îmi ajung păcatele mele.

Când va bate ceasul răspunderilor, în Cer sau pe pământ, vreau să răspund pentru faptele și idealurile legionare. Pentru crimele germane, nu.

x

x x

Ce se va alege de mine?

Voi ați luat armele în mână după 23.8.44 alături de germani cu scopul de a lupta pentru o dreptate în lume. Să vă văd acum, pe voi cei cari credeți într'o dreptate alături de germani, dacă veți fi în stare să impuneți camarazilor voștri de arme măcar respectarea unor drepturi

elementare față de un Român, care îndrăznește să pășească în Reichul „Europei noui", fără ocolișuri și ezitări — în plină cinste — pe drumul legii!

Eu nu vreau să jignesc pe nimeni.

Dar iluzii — după atâtea experiențe triste — nu îmi mai fac. Dimpotrivă, am suficiente motive să cred, că va trebui să duc din nou pe umerii mei Crucea suferințelor. Realitatea este, că pe drumul acesta de Golgotă, pe care pășesc acum, trebue să fiu pregătit de moarte. Mă rog lui Dumnezeu să îmi dea puterea să înving cu bărbăție și cu credință și acest moment final.

x

x x

Un comandant legionar, un <u>mare</u> comandant legionar (mare nu prin gradul, pe care îl poartă, ci prin sufletul dintr'însul) mi-a spus într'una din zile:

„Deși merg pe alt drum decât al D-tale,
„eu te respect. Ești un om întreg, un om de
„onoare. Dar cu escrocii (vorbea de nemți)
„n'are sens să te porți mereu ca om de mare

„ cinste. N'au respectat şi pe fiica regelui
„ Italiei, cum o să te respecte pe DTa?
„ Nu vreau să te mai ştiu în lagăr!
„ Ai văzut ce e în lagăr! Nu vreau să
„ te mai ştiu în lagăr! Eu, dacă m'ar mai
„ Duce 3 luni în lagăr, m'aş împuşca. Caută-ţi
„ undeva de lucru. Fii şi DTa odată egoist.
„ Lasă altruismul de astă dată"

Intreb pe acest frate al meu (care va certifica el singur în faţa ta faptul acestor afirmaţii, fără a mai fi nevoie să îi scriu cu numele negru pe alb):

Ce trebue preferat în viaţă?
Egoismul trupului?
Sau egoismul sufletului?

×
× ×

Declar nulă şi neavenită orice altă declaraţie scrisă aş da de aci înainte asupra poziţiei mele faţă de Germania, ca fiind stoarsă prin torturi fizice din partea autorităţilor germane.

×
× ×

Pentru fiinţa de consecvenţă, de bărbăţie şi demnitate în lupta de unul singur cu un întreg Reich — pe cât de iluzie!

mare pe atât de abuziv — conducerea Mişcării Legionare n'a avut, nici măcar în mod discret, un singur cuvânt cald faţă de mine.

In timpul cât eram în lagăr sau stăteam în carceră s'au lansat diferite zvonuri false asupra persoanei mele, pentruca să nu îl pună păcatele pe careva să calce pe urmele mele. Hotărît să înfrunt de unul singur, cu tot dispreţul, ticăloşia celui de al treilea Reich, nu m'au interesat aceste zvonuri şi nu m'am apărat împotriva lor. Dar acum te-aş ruga, Horia, să binevoieşti a dispune să se redacteze ~~actul~~ textul documentului (pe care probabil o să-l redactaţi în urma acestei scrisori) cu respectarea severă a adevărului: ....„ exclus, pentrucă „din primul ceas a respins categoric „acţiunea de după 23.8.44 a Mişcării „ Legionare"

Este, poate, ultima mea rugăminte faţă de voi.

*
* *

Iar acum, haide, Horia, dă-mă afară din Gardă pentru care, poate, moş-

temnitorii ruinelor fumegânde ale Europei mă vor pune la zid, dacă, bine-înțeles, frații voștri de arme nu mă vor ucide în cele mai groaznice chinuri în această cea mai grea iarnă a răsboiului.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Viena, 24 Nov. 1944.

J. Olteanu

Seiner Excellenz
dem Herrn Reichsführer SS. Himmler
u.
Seiner Excellenz
dem Herrn Reichsminister des Auswärtigen Amtes von Ribbentrop
Berlin

Excellenz,

man hat mich
im Gefängnis,
im Lager,
im Bunker
gesteckt (und das alles nachdem man Kenntnis genommen hat, das der rumänische Ministerpräsident mir schriftlich die Hand gereicht hat), weil ich den Gedanken der rumänischen Einigkeit nicht aufgeben konnte.

Mit welchem Recht das geschah?

Es ist überflüssig von einem Recht in dieser Sache zu sprechen.

Mit welchem Zweck das geschah?
Keine Ahnung!

Sicher ist nur, dass man meiner Wenigkeit eine Bedeutung mißt, die

ich nicht habe.

Man hat mich aber auch:

A) Einen Winter-lang nicht aus dem Bunker geholt;

B) man hält mich nun seit mehr als 7 Monaten ununterbrochen im Bunker-Einzelhaft auf rohem Zementfussboden;

C) man antwortet garnicht auf meine berechtigten Beschwerden, oder man gibt mir das Wort dass ich höchstens in 6 Monaten in der Heimat zurückkehren kann (der Fall vom 24.1.44!) und dann, wenn der Frist abgelaufen ist, denkt niemand daran das gegebene Wort einzulösen.

Wenn man glaubt (mit der Verhinderung meiner Person ein gutes Recht auszuüben) wichtigen Interessen gedient zu haben, was kann meine Meinung über ein solch unglückliches Verfahren daran ändern?

Aber dass man dazu auch noch das völlig unnötige Quälen (einen Winter lang nicht herausgeholt worden; Einzelhaft seit mehr als 7 Monaten auf rohem Zementfussboden) und dazu auch noch die Verachtung eines von der deutschen Be-

hörde aus selber Anregung gegebenen Wortes hinzufügt, das kann wirklich kein vernünftiger Mensch mehr verstehen.

Excellenz,

ich habe ein Paar Halbschuhe, die ich nicht jeden Tag anziehe. Sie sind hier in der Keller-Bunker-Zelle grün geworden, verschimmelt.

In der Wachstube müssen die Wachleute (jetzt im Sommer!) heizen damit sie es aushalten können.

So sieht es aus in dem Bunker wo ich seit mehr als 7 Monaten liege.

Excellenz,

obwohl ich selbst in einem Eis-Grab-Bunker, zwei Meter unter der Erde liege, will ich doch eine Ehrenpflicht nicht versäumen:

Ich erkundige mich nach dem Befinden aller Rumänen, die als ehrliche Menschen, auf deutschem Boden, hinter Gittern oder Stacheldraht schmachten gezwungen werden. Selbstverständlich habe ich mich mit diesem Satz auch nach dem Befinden des Herrn Horia Sima erkundigt.

Wohlbemerkt: Ich spreche als Rumäner von Rumänen. Dies zu tun verlangt unsere nationale und menschliche Würde.

Excellenz,

es ist überflüssig die Lage der Rumänen in Deutschland mit besonderen Worten zu schildern. Die Tatsachen sprechen von selbst:

1. Keine Möglichkeit von einem Gesetz Gebrauch machen zu können; kein Richter an dem wir uns wenden könnten; keine Behörde würdigt uns einer Antwort;
2. jede Fühlung mit der rumänischen Regierung ist untersagt; die Einigkeit, die für die Deutschen ein Gebot, ist für Rumänen ein Verbot;
3. keinem Roten Kreuz erlaubt man dass es sich um uns interessiere bzw. uns einen Brief zu befördern. Seit mehr als 3 Jahren ist keine Behörde gekommen und man hat keinem Roten Kreuz erlaubt (auch nicht einmal an einem Heiligen Abend) uns aufzusuchen um uns sagen zu können: „Nimm, Hundesohn, „da hast du einen Brief von deiner Mutter „oder von deiner Frau und Kinder!"

Was dies bedeutet? Zufällig (im Vorbeigehen) hörte ich Mitte Juli d. J. einen S.S. Oberscharführer erzählen: „Ich habe seit
"dem 24 Juni (3 Wochen also!) keine Post.
"Ich kann nicht mehr fressen, Mensch,
"ich kann nicht mehr fressen"...

Ein Rumäner aus der Bucovina erzählt:
„Die Russen haben Cernăuti besetzt. Meine
„Frau u. Kinder sind da. Ich durfte ihnen
„kein Lebewohl schicken"...

4. aber (tröstet euch Jungens!) man schickt uns manchmal Militärmusik... Schiller hat ein passendes Wort: „Grausam
"ist das Schicksal, aber noch grausamer
"sind die Menschen"

Würde Dante noch leben, so hätte er reichlich Stoff für eine neue Divina Comedia!

Excellenz,

ich habe Ihnen Tatsachen mitgeteilt.
Wenn diese nicht deutlich genug sind, jeder Versuch von mir mit Worten etwas hinzufügen, ist vergeblich.

(fără salut!)

Buchenwald, 1.8.44.

J. Olteanu